

Kerstin Gier

Silber

Az álmok harmadik könyve

just dreaming

*fine
selection*

Kerstin Gier

Silber

Az álmok harmadik könyve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Minden álmodozónak odakint.

*„All that we see or seem
is but a dream within a dream.”¹*

EDGAR ALLAN POE

---

¹ „Minden, mi van e bús világon, álomba ködlő furcsa álom.” (Részlet Edgar Allan Poe Álom az álomban [A Dream Within a Dream] című verséből – Kosztolányi Dezső fordítása.)

— **B**eszéljünk a démonáról! A héten hallotta már a hangját? — A férfi hátradőlt, összekulcsolta a kezét a hasa előtt, és várakozón nézett a lányra. A lány viszonozta a pillantását különleges, türkizszínű szemével, ami kezdettől fogva elbűvölte a férfit. Tulajdonképpen nem csak a szeme volt elbűvölő. Anabel Scott kétségkívül a legvonzóbb páciens volt, akit valaha kezelt, de nem ez nyugtázta le annyira a doktort. Hanem az a tény, hogy a sok-sok órányi terápia ellenére sem sikerült kiismernie. Anabelnek újra meg újra sikerült meglepnie és kicsalogatnia a rejtekéből, ő pedig utálta ezt. Minden alkalommal méregbe gurult, valahányszor a lánynak sikerült éreztetnie vele, hogy gyengébb nála, miközben ő volt a szakorvos, Anabel pedig csak egy tizennyolc éves, súlyosan zavart elmeállapotú beteg.

Ám ma egészen jól mentek a dolgok. Ma nem engedte ki a kezéből az irányítást.

— Ő nem az én démonom — felelte Anabel szemlesütve. A szempillái olyan hosszúak voltak, hogy árnyékot vetettek az arcára. — És nem, semmit sem hallottam. És nem is éreztem.

— Nos, akkor az anyyi, mint... hadd számoljak csak utána... tizenhat hét, mióta se nem hallotta, se nem látta, se nem érezte a démonot, igaz? — Az orvos szándékosan kissé lekezelő hangnemben beszélt, mert tudta, hogy ezzel provokálja Anabelt.

– Igen – felelte a lány.

Az orvosnak tetszett a bátortalan hangleadás. Megengedett magának egy röpké mosolyt.

– Az ön véleménye szerint minek köszönhető, hogy megszűntek a hallucinációi?

– Talán... – Anabel az ajkába harapott.

– Igen? Beszéljen hangosabban, kérem!

Anabel felsóhajtott, és kisimított egy csillogó, arany hajtincset a homlokából.

– Talán a tablettáknak – ismerte el.

– Nagyon jó felismerés. – A férfi előre hajolt, hogy feljegyezzen magának valamit: a.K., ds. V., hr. röv. – csupa olyan rövidítést, amit épp akkor talált ki. Mivel tudta, hogy a lány elolvassa, és most azon töpreng, mi az ördögöt akar ez jelenteni. A doktor alig bírta elfojtani diadalittas vigyorát. Igen, ez a lány kétségkívül felébresztette benne a szadistát, és igen, ő pedig már rég nem viselkedik profihoz méltón. De ez már mindegy. Anabel nem olyan páciens, mint a többi. Az orvosnak fontos volt, hogy a lány végre elismerje a szakértelmét. Elvégre ő dr. Tobias A. Rotzenhaus, és egyszer majd ő lesz ennek a pszichiátriának a főorvosa. Azé az intézményé, ahol Anabel minden valószínűség szerint élete hátralévő részét el fogja tölteni.

– Az önéhez hasonló polimorf pszichotikus skizofrénia kezelésében nélkülözhetetlenek a tabletták – folytatta, miközben ismét hátradőlt, és Anabel arckifejezésében gyönyörködött. – Ám a kiegészítő terápiának köszönhetően ennél sokkal többet sikerült elérnünk. Feltártuk a gyermekkori traumáit, és kielemeztük a múlthoz kapcsolódó rögeszméit.

Ez erős túlzás volt. A lány apjától megtudta, hogy a lány az első három életévét egy kétes hírű szektában töltötte, ahol fekete mágia

szertartásokat végeztek, de Anabel maga semmire sem emlékezett. Dr. Rotzenhaus még hipnózissal is próbálkozott – amit egyébként nem lett volna szabad alkalmaznia –, de ez sem vezetett semmilyen eredményre. Valójában nem jártak előrébb, mint a terápia kezdetén. Az orvos abban sem volt biztos, hogy Anabel pszichotikus zavarainak okai a gyermekkorában keresendők, semmiben sem volt biztos a lánnyal kapcsolatban. De mindegy, lényeg, hogy Anabel a tapasztalt orvost lássa benne, aki a veséjébe lát, és akinek minden felismerését köszönheti.

– Végre készen áll arra, hogy elfogadja: a démon csak a fantáziájában létezett.

– Ne nevezze mindig így! – Anabel hátratolta a széket és felállt.

– Anabel! – kiáltott fel az orvos szigorú hangon. – Még nincs vége a kezelésnek.

– De, de. Vége van, doktorkám! – felelte Anabel. – Mindjárt csörög az órám. Időpontom van egy továbbtanulási tanácsadónál, és arról semmiképpen sem maradhatok le. Nevetni fog, de orvosi egyetemre készülök, és később törvényszéki pszichiáterként szeretnék dolgozni.

– Ne beszéljen badarságokat, Anabel! – Dr. Rotzenhaust különös érzés fogta el. Valami nem stimmelt. A lánnyal. Vagy övele. Ezzel a szobával. És miért töltötte be hirtelen a levegőt az édesanyja parfümjének gyöngyvirágillata? Szórakozottan a ceruzájáért nyúlt. Továbbtanulási tanácsadó... micsoda képtelenség! Hiszen ez itt a klinika zárt osztálya, Anabel pedig az ő engedélye nélkül sehová sem mehet, még a parkba sem. – Azonnal üljön vissza! Ismeri a szabályokat. Csak én vethetek véget a kezelésnek, senki más.

Anabel együtt érzően elmosolyodott.

– Maga szerencsétlen! Hát még mindig nem tudja, hogy a maga szabályai itt csupán – hogy is nevezte? – a múlthoz kapcsolódó rögeszmék?

Dr. Rotzenhaus alig kapott levegőt. Volt valami, egy gondolat, egy emlék, legbelül, az elméje legmélyén, egy információ, amiről tudta, hogy sürgősen felszínre kell hoznia. Mert fontos. Életbe vágóan fontos. De egyszerűen nem sikerült elég mélyre leásnia.

– Ne nézzen már olyan rémulten! – Anabel már az ajtónál állt, és halkán felnevetett. – Tényleg el kell mennem, de jövő héten ismét meglátogatom. Megígérem. Addig is álmodjon valami szépet!

Még mielőtt bármit válaszolhatott volna, a lány becsukta maga mögött az ajtót, az orvos pedig még hallotta távolodó lépteit a folyosón. Ez a bestia pontosan tudta, hogy ő nem fogja azzal blamálni magát, hogy kövesse, és ezzel mindenki számára nyilvánvalóvá tegye, hogy nem képes ellenőrzése alatt tartani a páciensét. De ez volt az utolsó alkalom, hogy a lány bolondot csinálhatott belőle, legközelebb nem fogja hagyni, hogy akarata ellenére véget vessen a kezelésnek. Legközelebb segítségül hívja az ápolókat, talán még le is kötözteti a lányt... volt még néhány lehetőség a tarsolyában.

Amikor becsukta Anabel aktáját, és visszatette a fiókba, még mindig érezte az enyhe gyöngyvirágillatot, ami az anyjára emlékeztette. Sőt, egy rövidke pillanatra mintha hallotta volna az anyját, amint zokogva az ő nevét mondogatja.

De azután mindkét képzet szertefoszlott, és minden visszatért a megszokott kerékvágásba.

1.

Tápiókapuding volt a desszert, de anélkül is elment volna az étvágyam. Elég volt hozzá a Rasmus-ügy.

– Nem eszed meg, Liv? – Grayson a pudingomra mutatott, ami sápadtan és átlátszóan remegett az üvegtálkában. Addigra ő már felfalta a saját ananászkompótos trutymóját.

Odatoltam elé a tálkát.

– Nem, a tiéd lehet. Egy újabb brit tradíció, aminek sajnos képtelen vagyok felfedezni a varázsát.

– Nyárspolgár – mondta Grayson teli szájjal, mire Henry felnevetett.

Keddi nap volt március elején, a nap besütött az iskolai ebédlő plafonig érő, koszos ablakain. Finom csíkokat varázsolt a falra és a diákok arcára, és mindent meleg fénybe vont. Még azt is elképzeltem, hogy a tavasz illatát érzem a levegőben, de ennek talán csak az a jókora nárciszcsokor volt az oka, ami a tanárok asztalán virított, ahol éppen akkor foglalt helyet a franciatanárnőm, Mrs. Lawrence. Úgy nézett ki, mintha még nálam is rosszabbul aludt volna.

A tavasz tehát ott lebegett a levegőben. Graysonnal és Henryvel lecsaptunk a kedvenc, napsütötte asztalunkra a kijárat melletti

sarokban, és kiderült, hogy a történelemdolgozatot csak másnap írjuk meg, röviden: minden csodásan alakulhatott volna, ha az a bizonyos dolog Rasmusszal nem feküdt volna meg annyira a gyomromat.

– A tápiókapudingból létezik finom is. – Henry, aki bölcsen nem hozott magának desszertet, rám mosolygott, mire néhány másodperc erejéig megfeledkeztem a problémáinkról, és visszamosolyogtam rá. Talán mégis minden jól végződik. Hogy is szokta Lottie mondani? „Nincsenek problémák, csak kihívások.”

Pontosan. Milyen unalmas is lenne az élet kihívások nélkül! Bár arra tényleg semmi szükség nem volt, hogy még egy kihívással toldjam meg azokat, amelyekkel egyébként is küszködtem. De sajnos pontosan ezt tettem.

Két nappal korábban történt, és még mindig fogalmam sem volt, hogyan jöjjenek ki jól a dologból.

Henry és Grayson nálunk készültek egy matekdogára, és amikor végeztek, Henry a bejárati ajtó felé menet kis kitérőt tett a szobám felé, hogy elköszönjön tőlem. Már késő volt, a házban rég elcsendesedett minden, még Grayson is azt hitte, hogy Henry már elindult haza.

Őszintén meg voltam lepve Henry láttán, nemcsak azért, mert későre járt, hanem azért is, mert még mindig nem sikerült újradefiniálnunk a kapcsolati státuszunkat, és hivatalosan a „boldogtalanul különválva” állapotról a „boldogan kibékülvé”-re változtatni. Bár az elmúlt hetekben hallgatólagosan visszatértünk a kézen fogva járáshoz, és néhányszor már csókolóztunk is, ami azt a benyomást kelthette, hogy minden olyan, mint régen, vagy legalábbis a legjobb úton halad afelé... de ez nem volt igaz. Az elmúlt hónapok élményei és mindaz, amit Grayson mesélt Henry korábbi szerelmi életéről, mély nyomot hagyott bennem, méghozzá egy makacs kisebbségi komplexus

formájában a szexuális tapasztalatlanságomat (vagy, ahogy anyukám mondaná: „visszamaradottságomat”) illetően.

Ha nem lettem volna olyan boldog attól, hogy ismét közelebb kerülünk egymáshoz, talán vettem volna a fáradságot, és kielemeznem ezeket a boldogság és szerelem okozta heves érzelmeket, és ha ezt teszem, akkor ez a dolog Rasmusszal talán meg sem történt volna.

Így azonban saját magamat is megleptem.

Amikor Henry bedugta a fejét az ajtón, épp azon voltam, hogy be tegyem a számba az új éjszakai fogsínemet. A fogorvos, alias Charles Spencer ugyanis megállapította, hogy álmomban minden jel szerint csikorgatom a fogamat (amit rögtön el is hittem neki), és a sín azt hivatott megakadályozni, hogy éjjelente lecsiszoljam a fogzománcomat. Hogy mennyire hatásos, azt nem tudtam megítélni, elsőre csak annyit tudtam megállapítani, mintha fokozta volna a nyálcsorgást, amiért is elkereszteltem „az én béna nyálcsorgatóm”-nak.

Henry láttán szélesebben és feltűnés nélkül eltüntettem a sín a matrac és az ágykeret közé. Már az is épp elég gáz volt, hogy a pizsamafelsőm nem passzolt az alsómhoz, és egyébként sem nézett ki valami előnyösen, bár Henry azt állította, hogy örülten szexinek találja a kockás flanelt. Ennek az lett a következménye, hogy megcsókoltam, mintegy jutalmul a kedves bókért, majd ennek a csóknak egy újabb csók lett a következménye, ami már kicsit hosszabbra nyúlt, míg végül (időközben kissé elveszítettem az idő- és térérzéke-met) az ágyamon hevertünk, és olyasmit suttogtunk egymás fülé-be, ami leginkább giccses dalszövegrészletekre emlékeztetett, viszont számomra abban a pillanatban egyáltalán nem tűnt giccsesnek.

A kapcsolati státuszunk tehát egyértelműen a „boldog szerelmes” irányba tolódott el, és hajlottam arra, hogy elhiggyem Henrynek, örülten szexi vagyok a kockás flanelpizsamámban.

Ekkor azonban hirtelen elhúzódott tőlem, kisimított egy hajtincset a homlokomból, és közölte, hogy nem kell félnem.

– Mégis mitől? – kérdeztem még kissé kábultan a csókolózástól. Szükségem volt néhány másodpercre, hogy felfogjam, ez itt most a való élet, nem egy álomban vagyunk, mint mindig, amikor nem akartuk, hogy valaki megzavarjon bennünket. Ezért aztán sokkal intenzívebb is volt az érzés.

Henry feltámaszkodott a könyökére.

– Tudod jól. Attól, hogy minden túl gyorsan történik. Hogy túl sokat kérek tőled. Vagy olyasmire kényszerítelek, amire még nem állsz készen. Tényleg bőven van időnk felkészülni az első alkalomra.

És akkor megtörtént. Utólag, a tavaszi fénnnyel elárasztott iskolai ebédlőben ülve, nem igazán tudtam megmagyarázni magamnak, habár... éppenséggel meg tudtam magyarázni, de ettől még semmi sem lett jobb. Henry volt a hibás, mert rosszul válogatta meg a szavait. Az az átkozott *első alkalom* tehet mindenről.

Ez volt a kulcsszó, ami előcsalogatta a kisebbségi komplexusomat, és az persze magával hozta a legjobb barátját is: a sértett büszkeséget. Mindketten szilárdan meg voltak győződve arról, hogy Henry lesajnál engem a tapasztalatlanságom miatt, a pillantásai legalábbis erről árulkodtak.

– Ó! Te azt hiszed, hogy én még soha nem... feküdtem le senkivel? – Felültem az ágyamon, és szorosan magam köré tekertem a takarót. – Á, már értem. – Felnevettem. – Szóval te komolyan vetted ezt az egész szűzlány-izét a démonidézéskor, igaz?

Henry is felült.

– Öhm, igen.

– De én csak azért mondtam, hogy bevegyetek a játékba. – A sértett büszkeség olyan dolgokat mondatott velem, amiken később én

is éppúgy csodálkoztam, mint Henry. Vaskos kisebbségi komplexusom pedig mindeközben lelkesen tapsolt.

A zavar, ami Henry arcán tükröződött, és az, ahogy felvonta a fél szemöldökét, kifejezetten kedvemre való volt, sajnálkozásnak immár semmi nyomát nem láttam.

– Hát, nem igazán beszéltünk még róla – vágtam bele a véget nem érő csacsogásba, és majdnem megfedkeztem arról, hogy épp most hazudom le a csillagokat az égről, olyan meggyőzően hangzottam. – Nekem ugyan nem volt olyan sok barátom, mint neked barátnőd, de... na, igen... volt egy srác, akivel együtt jártam. Pretoriában.

Mivel Henry nem szólt semmit, csak kíváncsian bámult, folytattam:

– Nem ő volt életem nagy szerelme, vagy ilyesmi, és csak három hónapig voltunk együtt, de a szex... – Ezen a ponton hirtelen lelépett a sértett büszkeség (az a személtáda!), és megint magamra maradtam.

És persze rögtön szenvedélyesen utálni kezdtem magamat. Miért tettem ezt? Ahelyett, hogy felhasználtam volna az alkalmat egy őszinte beszélgetésre, csak mindent még jobban elrontottam. Először is fülig elvörösödtem, mert úgy éreztem, képtelen vagyok befejezni az elkezdett mondatot. *De a szex... mi van?* Csak akkor tűnt fel, Henry milyen intenzíven bámult egész idő alatt.

– ...egész jó volt vele – bökte ki végül minden lélekjelenléteimet összeszedve.

– Egész jó... – ismételte meg Henry elnyújtva. – És hogy... hívták... a pasast?

Na, igen. Hogy is hívták, te ostoba sértett büszkeség? Az ilyesmit érdemes előre átgondolni! Minél tovább húzzuk az időt egy hazugság előtt, annál rosszabbul hazudunk, ezt minden gyerek tudja.

– Rasmus – vágtam rá gyorsan. Mert ez volt az első név, ami eszembe jutott Dél-Afrikáról. És mert mindennek ellenére még mindig egészen jól tudtam hazudni.

Rasmus volt a neve a szomszédunk asztmás csau-csaujának, aki-re többször is vigyáztam. Óránként száz randért sétáltattam egy Sir-Barks-Alot nevű mopsszal és a saját kutyánkkal, Buttercuppal együtt.

– Rasmus – ismételte Henry, én pedig megkönnyebbülten bólintottam. Egész jól hangzott. Léteznek bénább nevű kitalált expasik is. Például Sir-Barks-Alot.

Meglepő módon Henry ezen a ponton témát váltott, pedig én már felkészültem a vallatásra. Pontosabban nem is váltott témát, hanem megcsókolt. Mintha be akarta volna nekem bizonyítani, hogy sokkal jobban csinálja, mint Rasmus. Amit akkor sem csinálhatott volna jobban, ha Rasmus tényleg létezett volna... egyetlen Rasmus sincs a világon, aki jobban csókolna Henrynél, bármiben fogadni mertem volna.

Eltelt két nap, és azóta említést sem tettem az expasimról. A ki-sebbségi komplexusom átmenetileg élvezte ugyan a diadalt, de a Rasmus-hazugság hosszú távon nem bizonyult jó terápiának. Ezért állt görcsbe a gyomrom ezen a keddi délutánon tápiókapuding nélkül is, hiába mosolygott rám Henry.

Grayson időközben belapátolta az adagomat, és éhesen nézett körül az ebédlőben, mintha egy jó tündérre várna, aki odalebeg az asztalunkhoz, hogy további pudingos tálkákat tegyen le elé.

A jó tündér helyett azonban Emily suhant el mellettünk, olyan gyilkos pillantást lövellve Grayson felé, amit fegyverviselési engedélyhez kellene kötni. Eközben kis híján feldöntötte szegény Mr. Vanhagent, aki végül egy merész ugrással átvetődött a tanárok

asztalához, miközben Emily folytatta útját az ételosztó ablak felé, ahol már várt rá Grayson húga, Florence.

Emily néhány hete Grayson exbarátnője volt, és az „ex” előtagot elég rosszul viselte. Csodáltam Graysont azért a sztoikus nyugalmért, amit Emily irányában tanúsított. Most is csak vigyorgott.

– Azt hittem, a mai becsmérőpillantás-adagomat már megkaptam angolórán.

– Attól tartok, emelte a dózist. – Henry előrehajolt, hogy jobban lássa Emilyt és Florence-t. – Bár nem tudok valami profi módon szájrol olvasni, de majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy épp azt meséli a húgodnak, miről álmodtál éjszaka. Várj csak... nyuszikák? Ez komoly?

Mivel mindig vicces volt Graysont cukkolni, ráadásul el is terelte a figyelmemet a saját problémáimról, rögtön beszálltam:

– Ó, csak nem az a bizonyos bolyhos-nyuszi-álom? Vajon mit árul el ez Emilynek rólad?

Grayson letette a kanalát, és szelíden elmosolyodott.

– Hányszor mondtam még el, hogy tévedtetek? Emily semmit nem tud az álomfolyosóról. Ettől eltekintve soha nem kémkedne más emberek álmaiban. Ehhez ő túl racionális.

A fantáziátlan találóbb lett volna, de nem volt időm közbeszúrní, mert Grayson máris folytatta:

– Nem értem, miért jöttök mindig ezzel. Már hetek óta nem történt semmi. Az ügy végérvényesen le van zárva.

Mint mindig, valahányszor ezt mondta – és elég gyakran mondta, valószínűleg, hogy meggyőzze saját magát –, énem egyik része (a jóhiszemű, harmóniára vágyó) azt kívánta, bárcsak igaza lenne. És valóban: az álomfolyosókon hetek óta béke honolt.

– Arthur megtanulta a leckét. Békén fog hagyni minket – mondta Grayson nyomatékosan, és a jóhiszemű, harmóniára vágyó hangok a bensőmben rögtön csatlakoztak hozzá: *Pontosan! Nem kell mindig a legrosszabbra gondolni! És az emberek változnak. A lelke mélyén mindenki jó. Még Arthur is.*

– Hát persze, Grayson. – Henry gúnyosan összeráncolta a homlokát. – És a jóságos Arthur biztosan rég megbocsátotta neked, hogy betörtél hozzá, és álmában eltángáltad.

Arthur nem messze ült tőlünk, közvetlenül a tanárok asztala mögött, amelynél Mr. Vanhagen épp élénk társalgást folytatott Cook igazgatónővel, miközben a másnaposnak tűnő Mrs. Lawrence úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban arccal a levesestányérba borulhat. Arthur épp nevetett valamin, amit Gabriel mondott, és közben kivillantotta tökéletes fogsorát. A sérülésekből, amiket Graysonnak köszönhetett, már semmi sem látszott, az arca ismét ugyanolyan angyalian szép volt, mint régen. Kimondottan laza, magabiztos benyomást keltett. Azonnal megbántam, hogy odanéztem. Valahányszor rápillantottam, mindig dühös lettem. Az is bosszantott, hogy a többieknek halvány gőzük sincs arról, kivel ülnek egy asztalnál.

– Lehet, hogy még haragszik rám – ismerte el Grayson. – De elég okos ahhoz, hogy tudja, mikor kell feladnia. – Azzal határozott mozdulatokkal egymásra pakolta a tányérjait és a tálkáit. – Már senkinek eszébe sem jutna az egész, ha végre ti is felhagynátok azzal, hogy olyan álombeli ajtókon mászkáltok ki-be, amiknek létezniük sem lenne szabad. – Szemmel láthatólag bosszantotta kétkedő arckifejezésünk, mert szándékosan nem nézett a szemünkbe, de azért dacosan előreszegezett állal még hozzátette: – Minden a legnagyobb rendben.

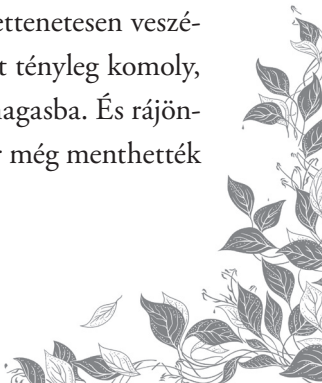
A harmóniára vágyó, jóhiszemű hangok a bensőmben mostanra végérvényesen elnémultak.

– Na persze, minden a legnagyobb rendben. – Dühös pillantást vetettem Graysonra. – Kivéve néhány apróságot, mint például azt a tényt, hogy Arthur örök bosszút esküdött, miután nem sikerült neki megölnie a húgomat. Vagy hogy a vérszomjas Anabel kómában tartja a pszichiáterét, és most megint szabadon mászkál. Vagy, hogy a te racionális és kifogástalan erkölcsű exbarátnőd éjjelente beoson az álmaidba. De ahogy mondtam, ezek csak apróságok. Minden a legnagyobb rendben.

– Ez nem is igaz. – Bár a felsorolásban a problémáinknak csupán töredékét említettem meg, Grayson úgy tett, mintha csak a viszonylag ártatlan „exbarátnő” szót hallotta volna meg közülük. – Abban a nagyon valószínűtlen esetben, ha tényleg Emily volt az, akit az álmofolyosón láttatok, csakis egyszeri, kivételes alkalomról lehetett szó. – Azzal rádobott egy kanalat a tálcáján tornyosuló tálkákra. – Túl azon, hogy garantáltan nem érdeklik az álmaim... az új biztonsági rendszeremen képtelen lenne áthatolni. Egyébként nektek sem sikerülne – tette hozzá mogorván.

– Húha! Rettegett Freddy most netán a tápiókapudingot betűzteni le velünk visszafelé? – akartam kérdezni, de csak addig jutottam, hogy „Freddy”, mert abban a pillanatban Mrs. Lawrence felpattant a helyéről, majd felmászott az asztalra.

Hamarosan rá kellett döbbennünk, hogy egész idő alatt olyan emberek módjára viselkedtünk, akik kedélyesen piknikeznek egy vulkán szélén. Bár tudják, hogy a vulkán bármelyik pillanatban kitörhet, és mindvégig arról beszélgetnek, milyen rettenetesen veszélyes hely is ez, csak akkor fogják fel, hogy ez most tényleg komoly, amikor a föld megremeg alattuk, és láva lövell a magasba. És rájönnek, hogy elszalasztották azt az időpontot, amikor még menthették volna a bőrüket.

Mivel több poharat is felborított, Mrs. Lawrence-nek sikerült azonnal magára vonnia minden jelenlévő figyelmét. Néhány tanár felugrott, mert gyümölcslé vagy víz csöpögött a ruhájára. Cook igazgatónőnek volt annyi lélekjelenléte, hogy biztonságba helyezte a nárciszokkal teli vázát, a körülöttünk lévő diákok pedig azonnal összesűgtek.

Mrs. Lawrence úgy negyvenéves lehetett, és keskeny arcával, sötét hajával meg hosszú, filigrán nyakával arra a francia színésznőre emlékeztetett, akinek mindig a szemébe lóg a frufruja, valami Sophie a neve. Előszeretettel viselt világos színű blúzokat, Chanel-kosztümöt és magas sarkú cipőt, amiben elképesztően gyorsan tudott menni. A haját mindig elegánsan, de mégis lazán tűzte fel, és hihetetlenül szigorúan tudott nézni, ha az ember nem csinálta meg a házi feladát. Mindent együttvéve szinte az összes klisé illett rá, ami a franciatanárnőkkel kapcsolatban él a köztudatban, és mindig az volt a benyomásunk, hogy Cook igazgatónő nem is rendes alkalmazottként vette fel, hanem közvetlenül egy filmforgatásról szerződtette.

Most viszont mintha határozottan kiesett volna a szokásos szerepéből. A kialakult feszült hangulattól nem zavartatva magát továbbra is fent állt a tanárok asztalán a levesestálak és felborított poharak között, és drámai gesztussal tárta szét a karját.

Az első pillanatban azt hittem, talán a *Holt költők társaságából* akar előadni egy monológot, és Whitman valamelyik versét fogja idézni, ami már önmagában is elég meglepő lett volna, tekintettel arra, hogy nem angol szakos, de sajnos tévedtem.

– Mint ahogy már nyilván tudjátok, mivel az az anonim ribanc Secrecy megírta a blogjában, az itt jelen lévő Giles Vanhagennek és nekem az elmúlt két tanévben viszonyunk volt egymással – mondta éles hangján, amittől normális esetben nem csak az ötödikesek

reszkettek. Mr. Vanhagen, aki éppen a feldöntött poharak tartalmát próbálta felitatni egy szalvétával, kővé dermedt, és kifutott a vér az arcából.

Az ebédlőre síri csend telepedett.

– Viszony – ismételte meg Mrs. Lawrence, és megvetően elfintorodott. – Ki nem állhatom ezt a szót. Olyan snassz, kicsinyes és megvetendő lesz tőle az egész, pedig számomra olyan tisztának, olyan csodálatosnak, olyan édesnek tűnt. Annyira szerelmes voltam, olyan boldog és annyira biztos voltam benne, hogy az isten is egymásnak teremtett bennünket!

Utólag meglepőnek találtam, hogy egy teremben, teli olyan serdülő tizenévesekkel, akik nem épp a tapintatosságukról híresek, senki nem vihogott vagy nyúlt a mobiljáért, hogy megörökítse ezt az emlékezetes pillanatot. Mindenki ijedt, csodálkozó arcot vágott, és senki nem mozdult. A *Frogmal Academy for Boys and Girls* köztisztelőben álló intézményében még garantáltan senki nem látott olyan tanárt, aki felállt volna az asztalra. Ha itt valaha bárki bedilizett, akkor azt csakis tök kulturáltan tette, zárt ajtók mögött.

– Hittem neki, amikor megesküdött, hogy elhagyja a feleségét – folytatta Mrs. Lawrence, és remegő ujjával Mr. Vanhagenre mutatott, aki szemmel láthatólag épp azon tűnődött, nem lenne-e okosabb az asztal alatt keresni menedéket, vagy a kijárat felé sprintelni.

– Pedig tudhattam volna! – Mrs. Lawrence sarkon fordult, felborítva egy újabb poharat. – A férfiakban soha nem szabad megbízni. Halljátok, lányok? Nem akarnak mást, mint rabul ejteni a szíveteiket, hogy azután lábbal tiporják! – mondta, és végignézett a jelenlévőkön. – Bebizonyítsam? Megmutassam, mit tett a szívemmel?

Ez kétségtelenül költői kérdés volt, amire nem várt választ, pedig egy elszánt „nem” vagy egy jól célzott lövedék a feje irányába talán

megakadályozhatta volna a katasztrófát, ami még csak most vette kezdetét. De ahhoz mindannyian túlzottan meg voltunk döbbenve.

Mrs. Lawrence egészen lassan elkezdte kigombolni a Chanel kosztümkabátját, majd lecsúsztotta a vállán, és belepottyantotta Mr. Daniels salátájába. Azután a blúza következett, egyik gomb a másik után.

– Ide nézzetek! – kiáltotta. – Megmutatom, pontosan hol szakította ki a szívemet a mellkasomból.

Elakadt a lélegzetem. A többieknek is. Még két gomb, és megtudhatjuk, milyen színű Mrs. Lawrence melltartója.

Cook igazgatónő volt az egyetlen, aki képes volt összeszedni magát annyira, hogy megmozduljon. Óvatosan lehelyezte a virágvázát a padlóra, és kinyújtotta a kezét.

– Christabel, kedvesem! Kérem, jöjjön le az asztalról!

Mrs. Lawrence zavartan meredt az igazgatónőre.

– A szívem – motyogta. – Meg kell mutatnom magának.

– Igen, tudom! – mondta Cook igazgatónő kissé remegő hangon.

– Jöjjön! Menjünk az irodámba!

– Hol...? – Mrs. Lawrence lassan leengedte a kezét, és végignézett magán. Bal cipőjének sarka Mr. Vanhagen levesestányérjában parkolt, és amikor felemelte, borsóleves csöpögött róla. – Mi történt? Hogy kerülök...? Miért...? – Arcára jeges rémület ült ki, és kissé mintha elvesztette volna az egyensúlyát. Mint amikor valaki mély álomból riad fel, és nem tudja, hol van.

– Semmi baj, Christabel – nyugtatta Cook igazgatónő. – Csak jöjjön le az asztalról! Andrew, segítene neki, kérem?

– Miért... kicsoda...? – Mrs. Lawrence rémülten nézett körbe a teremben, pillantása zavartan cikázott ide-oda.

Akárcsak Mia, miután alva járt! – jutott eszembe hirtelen, és némi gyomorsav kíséretében lassan a torkomba kúszott a felismerés. Mrs.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lawrence nem ok nélkül csavarodott be, ez a fellépés ki volt tervezve. És külön nekünk rendezték meg. Valaki marionettbábuként használta Mrs. Lawrence-t, pusztán azért, hogy bebizonyítson nekünk valamit.

Mégpedig azt, hogy messze előttünk jár. És nem csak egy lépéssel.

– Most csak álmodom, ugye? – nyögte ki Mrs. Lawrence. – *Biztosan* csak álmodom.

– Sajnos nem – suttogta egy lány mögöttem, és biztos voltam benne, hogy a jelenlévők közül mindenki éppúgy sajnálja a motyogó, dülögölő nőt, mint én.

Mindenki. Csak egyvalaki nem.

Mialatt Mr. Daniels és a még mindig hullasápadt Mr. Vanhagen lesegítették Mrs. Lawrence-t az asztalról, majd Mrs. Cook átkarolta és kivezette az ebédlőből, lassan a másik irányba fordultam, Arthur felé. Mintha csak erre várt volna, mert ezúttal nem kerülte a pillanátomat, sőt, kék szemével egyenesen az én szemembe nézett. Olyan hosszan, hogy végül Grayson és Henry is őt bámulták. Nyilván ők is ugyanarra a következtetésre jutottak, mint én.

Arthur mosolygott. Nem annyira diadalmasan, de visszaszító elégedettséggel.

Miközben a diákok körülöttünk magukhoz tértek a rémületből, és kiözönlöttek az ebédlőből, Arthur finoman meghajolt felénk.

– És ez még csak a kezdet – súgta oda, amikor nem sokkal később mellénk furakodott a tömegben. – Csináljátok utánam, ha tudjátok!